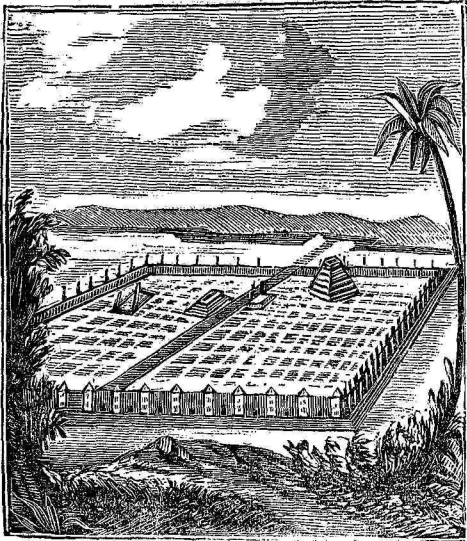

—Ὅσον πολὺ μὲ φίλον σου ἔφαγες, φίλε, ἄλλας,
 Τόσον νὰ φεύγης χωρισμοῦ αἰτίας τὰς μεγάλας.
 Ἄν δὲ σταθῇ ἀδύνατον φιλίαν νὰ τηρήσης,
 Νὰ τὴν ἐηλώσης πάσχιος, χωρὶς νὰ τὴν ἐσοχίσης.
 Φίλους ταχὺ μὴν ἀποκτᾷς, πλὴν ὅσους ἀποκτήσης,
 Φρόντιζε ὅσον ἐμπορεῖς νὰ τοὺς διατηρήσης.
 Πᾶς ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὸ φρόνημά του,
 Καθὼς καὶ ἕκαστον πτηγὸν ἀπὸ τὸ φῶνήμα του.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙΣΤΟΡΙΚΑ.

ΒΑΒΥΛΩΝ.

Ἡ περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὕτη πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Βήλου, ὅστις ὑποτίθεται ὅτι ἦτον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νεβρώδ τῆς Γραφῆς (Γένεσις ι. 10—11,—) τὸν υἱὸν τοῦ Χοὺς, τοῦ ἐγγόνου τοῦ Χάμ, υἱοῦ τοῦ Νῶε, περὶ τὸ 2245 π. Χ.

Ὁ Νίνος, ὁ θεμελιωτὴς τῆς Νινευῆ, ἐκυρίευσεν τὴν Βαβυλῶνα τὸ 2,233, ἤνωσε τὰς δύο μεγάλας ἐκεῖνας πόλεις καὶ οὕτως ἰδρύσεν τὴν Ἀσσυριακὴν Μοναρχίαν.

Τὸ 747 π. Χ., ἤτοι 1486 ἔτη ἀπὸ τῆς κυριεύσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Νίνου, ὁ διοικητὴς αὐτῆς Εὐεῖλ-Μερωδάχ ἀπεσπάτησεν ἀπὸ τοῦ μονάρχου τῆς Νινευῆ καὶ κατέστη ἀνεξάρτητος, θεμελιώσας οὕτω τὴν δευτέραν Βαβυλωνικὴν μοναρχίαν.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ναβουχοδονόσορ ὑπῆρξεν εἰς τῶν φοβερωτάτων δορυκνητόρων τοῦ κόσμου· μνημονεύεται δὲ συχνὰ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἕνεκα τῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὸν σκληρὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἐφέρθη πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον

τὸ 725 π. Χ. καὶ πρῶτον μὲν ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῆς Νινευῆ, ἣν καὶ ἐκυρίευσεν καταστῆσας αὐτὴν φόρου ὑποτελῆ.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἦτο ὁ ἐκπολιορκήσας τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ καταστρέψας τὰ τείχη καὶ τὰ παλάτια τῆς· ὁ κατακάυσας μὲ πῦρ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ μετακομίσας τὰ ἱερὰ σκεύη του καὶ μετοικίσας τοὺς Ἰουδαίους εἰς Βαβυλῶνα.

Ὁ αὐτὸς Ναβουχοδονόσορ ἦτον ὅστις ἔρριψε τὰς τρεῖς παῖδας εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην, διότι δὲν ᾔθελον νὰ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τὴν χρυσοῦν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν· ὅστις, εἶδε τὰ δύο ἐνόμνια, τὰ ἅποια τοῦ ἐξήγησεν ὁ Δανιὴλ· ὅστις παρεφρόνησε καὶ ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ζῶον τρώγων χόρτα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπανήλθεν εἰς τὰς φρένας του καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεόν.

Οὗτος τόσον ἐμεγάλυνε, καθωράισε καὶ ἰσχυροποίησε τὴν Βαβυλῶνα, ὥστε τὴν κατέστησε τὴν πλουσιωτάτην καὶ ἰσχυροτάτην πόλιν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Ἡ Βαβυλὼν, τῆς ὁποίας τὸ σχέδιον παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία, ἦτο κτισμένη ἐν εἰδῇ τετραγώνου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ.

Ὁ Ἡρόδοτος, ὅστις τὴν ἐπισκέφθη, μᾶς λέγει, ὅτι εἶχε σχῆμα τετραγώνου καὶ περιεβάλλετο ὑπὸ πελωρίων τειχῶν, ἐκάστη πλευρὰ τῶν ὁποίων ἦτο 15 μίλια μακρά. Τὸ πλάτος τῶν τειχῶν τῶν ἑκείνων ἦτο 85 ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος 350! ἦσαν δὲ κατεσκευασμένα ἐκ τοῦβλων, συννηρμοσμένων δι' ἀσφάλτου, διότι οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν ἐγνώριζον τὴν κατασκευὴν τῆς ἀσβέστου, τάφρος δὲ πλατεῖα καὶ βαθεῖα περιέβαλε τρυγῶν αὐτὰ καὶ ἐπληροῦτο ὕδατος ἐν καιρῷ ἀνάγκης.

Ἡ πόλις εἶχεν 100 πύλας, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα ἦσαν ἐκ χονδροῦ ὀρειχάλκου. Εἰς τὸ μεταξὺ δὲ πύλων διάστημα ἦσαν τέσσαρες ὕψηλοι πύργοι, εἰς δὲ εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων γωνιῶν.

Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως ἦσαν εὐθεῖαι καὶ διεσταυροῦντο ὀρθογωνιαίως — αἱ δὲ κυριώτεραι αὐτῶν ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς 100 πύλας. (ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΝΩΦΕΛΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΜΥΘΟΣ.

ΕΥΛΟΓΩΣ ἐμπορεῖ τις νὰ ὑποπτεῖται, ὅτι οἱ παρამελούντες τὰ ἤδη ἐφικτὰ μέσα φωτισμοῦ τε καὶ προόδου, δὲν ᾔθελον ὠφελῆθαι περισσότερον καὶ ἂν εἶχον τοιαῦτα μέσα, ὅποια εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωσιν. Ὁ ἐφεξῆς μῦθος χρησιμεύει πρὸς διασάφισιν τούτου.

«Συνελθόντες ποτὲ εἰς Ἀθήνας οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, συνεζήτουν μίαν τῶν ἡμερῶν ποῖον ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς δημιουργίας εἶναι τὸ μεγαλύτερον. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ περιουστάτος, ἐπρότεινε τὸ ὑπὸ τινων ἀστρονόμων δοξαζόμενον περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστερων. ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος εἶναι ἥλιος ἔχων πλανήτας στρεφόμενους περὶ αὐτὸν, καὶ βρύων ἀπὸ φυτὰ καὶ ζῶα, ὡς ἡ γῆ αὐτῇ. Ὁ διαλογισμὸς ὅτος ἐθέρμανε τὰς φαντασίας τῶν, καὶ συνεφώνησαν νὰ ἰκετεύσωσι τὸν Δία νὰ μεταβιβάσῃ αὐτοὺς τοῦλάχιστον εἰς τὴν σελήνην. καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἴδωσι τὰ θαύματα τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψαντες νὰ τὰ διηγηθῶσιν. Ὁ Ζεὺς συγκατένευσε, καὶ διέταξε τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὕψηλόν τι νὸς ὄρους, ὅπου νέφος ἤθελεν εἶσθαι ἔτοιμον νὰ μετακομίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ποθουμένην χώραν. Εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην ἀσμένως ὑπήκουσαν, συμπαραλαβόντες καὶ τινὰς ἐκλεκτοὺς συνοδοιπόρους, ὡς βοηθοὺς εἰς τὸ περιγράφειν καὶ εἰκονίζειν πᾶν ὅ,τι καινοφανὲς καὶ περίεργον ἦθελε τοὺς τύχει. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν σελήνην, καὶ εὐρῆκαν ἐκεῖ παλάτιον, ἄριστα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν παρεσκευασμένον. Τὴν ἐπαύριον, ὄντες κεκοπιασμένοι ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἡσύχασαν εἰς τὸν οἶκον ἕως τὸ μεσημέριον, καθ' ἣν ὥραν προσκληθέντες εἰς γεῦμα τρυφηλότετον, εὐφράνθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἡ περιέργειά των ἀρκετὰ ἐσθέσθη.

Τὴν ἡμέραν ταύτην εἶδον μόνον διὰ τὸν παραθύρων τὸν τερπνότετον ἐκεῖνον τόπον, κεκαλλωπισμένον μὲ ὠραιότατα ἄνθη, καὶ ἤκουσαν τὸ κελάδημα μελωδικωτάτων πτηνῶν μέχρι τῆς ἐσπέρας. Τὴν ἐπιούσαν ἐσηκώθησαν πολλὰ πρωτῇ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀρχίσωσι τὰς παρατηρήσεις των· ἀλλὰ τινες θελητικώταται νεάνιδες τῆς σελήνης, ἐλθοῦσαι εἰς ἐπίσκεψιν, συνεβούλευσαν αὐτοὺς νὰ ἀναλάβωσιν ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου, πρὶν ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἐπίπνον ἔργον τῆς νέας περιηγήσεως.

Ἡ ποικιλὴ καὶ πολυόψος τράπεζα, οἱ πολυτελεῖς οἶνοι, καὶ τὰ κάλλη τῶν παρθένων, ἐκλόνησαν τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων τούτων. Εἰσῆχθη δὲ καὶ συμφωνία μουσικῆς, αἱ νέαι ἤρχισαν νὰ τραγουδοῦσι, καὶ τὰ πάντα μετετράπησαν εἰς χαρὰν ὥστε δλόκληρος ἡ ἡμέρα αὕτη ἐδαπανήθη ἐν εὐθυμίᾳ, ἑωσοῦ, τινὲς τῶν γειτόνων, ὑπὸ ζηλοτυπίας κινούμενοι, ὤρμησαν εἰς τὸν οἶκον μὲ γυμνωμένας ῥομφαίας. Οἱ ἐν τῇ συντροφίᾳ πρεσβύτεροι καθυσύχασαν τοὺς νεωτέρους, ὑποσχεθέντες νὰ ἐνάξωσι τοὺς ταραχοποιούς εἰς τὸ δικαστήριον εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν. Τοῦτο ἔπραξαν τῶνόντι, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινεν ἡ δίκη· αἱ κατηγορίαι

δ' ἐξ ἐνὸς μέρους, αἱ δικηγορίαι καὶ ἀπολογίαι ἐκ τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐξώδευσαν ὅλην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελείονεν ἡ παρὰ τοῦ Διὸς τεθεῖσα προθεσμία. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐπανῆλθον οἱ ἑπτὰ σοφοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συνέβρευσσε πλῆθος πέριξ αὐτῶν ν' ἀκούσῃ περιγραφόμενα τὰ θαύματα τῆς σελήνης· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς εἴπωσιν, (ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δὲν ἐγνώριζον), εἰμὴ ὅτι χλόη ἐκάλυπτε τὴν γῆν, συμμεμιγμένη μὲ ἄνθη καὶ ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων· ἄλλ' ὅποια ἄνθη εἶδον, ἢ ὅποια πτηνὰ ἤκουσαν, ἠγνόουν ὅλως διόλου· ὅθεν καὶ τὰ μέγιστα περιεφρονήθησαν.

Ἄν ἐφαρμόσωμεν τὸν μῦθον τοῦτον εἰς τοὺς προειρημένους, θέλομεν παρατηρήσει ἱκανὴν ὁμοιότητα. Αἱ τρεῖς ἡμέραι τοῦ μύθου δηλοῦσι τὰς τρεῖς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Πρῶτον, τὴν Νεότητα, καθ' ἣν, ἀσθενεῖς ὄντες, δὲν βλέπομεν τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅλος ὁ καιρὸς αὐτὸς δαπανᾶται εἰς ὀκνηρίαν, τρυφὴν, καὶ διασκέδασιν.

Δεύτερον, τὴν Ἀκμὴν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἀποκαθίστανται εἰς τὸν κόσμον, νυμφεύονται, ἀνατρέφουσι τέκνα, χρηματίζονται, ὑπανδρεύουσι τὰς θυγατέρας των, καὶ οἰκονομοῦσι τοὺς υἱοὺς των.

Τρίτον, τὸ Γῆρας, καθ' ὃ, ἦδη πλουτήσαντες, περιπλέκονται εἰς ἔριδας καὶ δίκας, ἀφορώσας τὴν ἰδιοκτησίαν των. — Ὅστω πῶς συμβαίνει πολλάκις, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐρίσκουσι καιρὸν νὰ συλλογισθῶσι καὶ πρὸς τί ἐπλάσθησαν, καὶ διατὶ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΣΚΩΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΙΟΝ ΤΟΥ.

Ὁ Μέγας Ἀγγλος μυθιστοριογράφος τοῦ αἰῶνός μας, ὁ Σκῶτ, δίδει τὴν ἐπομένην συμβουλὴν εἰς τὸν υἱόν του. — Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέμου Κάρολε, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ κτήνη καὶ πτηνὰ μόνον ἐπειδὴ ἔχει τὰ μέσα τοῦ ὠφελεσθαι ἀπὸ τὰς τῶν προγόνων αὐτοῦ γνώσεις. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔκτισαν, καὶ τὸ στρουθίον δὲν κερδαίνει τίποτε ἀπὸ τὴν πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπλοῦν κτήνος, καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του. Ἀλλῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτριβον εἰς σπήλαια καὶ σκηνάς, ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς κατασκευάζομεν παλάτια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀναπαυτικὰ καλύβας διὰ τοὺς πτωχοὺς· διατὶ δὲ τοῦ-